

Glæde gengældte hun uvilkaarligt imod Sædvane hans Hilsen med et varmt Haandtryk.

Det var i det hele ikke uden Grund, at Eybert denne Sommer trods sine fyrretyve Aar havde været saa ung og spænstig at se til, — Jakobe havde givet ham stedse tydeligere Beviser paa, at hun betragtede deres Forlovelse som en halvvejs afgjort Sag. Saaledes gik hun i den senere Tid med en Safir-Ring, han engang havde givet hende til en Fødselsdag, og som hun aldrig før havde baaret; og naar hans to Smaapiger kom der i Besøg, sendte hun gerne Barnepigen hjem og kunde tilbringe halve Dage med dem ude i Haven.

Nu fulgtes de ned til Stranden, hvor de en Tidlang opholdt sig ganske alene i den lukkede Alle langsmed Bolværket og talte om det, der i Almindelighed udgjorde Emnet for deres Samtaler: Politik. De læste begge daglig et Par af de store Verdensblade; og i hvert Fald Jakobe fulgte med fuldt saa stor Opmærksomhed de engelske Valgkampe og Arbejderrejsningen i Tyskland som den hjemlige, endeløse Strid om en Paragraf i Forfatningen. Talen faldt denne Gang paa Stormagternes Koloni-Erhvervelser og de dermed i Forbindelse staaende Krigsrustninger; og Eybert udtalte Haabet om, at man herhjemme vedblivende vilde være saa forstandig at afholde sig fra alslags Æventyrpolitik. Han tilhørte som Statsmand den nøgterne Skole; det var hans Ærgerrighed i den hjemlige Politik at